

ಪೋಷಕರ ಇಮೇಜ್ ಎಂಬ ಭಾರ

ಜಗನ್ನಾಥ್ ಶೆಟ್ಟಿ ಆ ಊರಿನ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ವಕೀಲರು. ತಮ್ಮ ಮಗಳನ್ನು ಎಂಟನೇ ತರಗತಿಗೆ ಹೊಸಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿಸಲು ಉತ್ಸುಕರಾಗಿದ್ದರು. ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಲು ಶಾಲೆಗೆ ತೆರಳಿದಾಗ ಅವರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಭಾರೀ ಸ್ವಾಗತ ದೊರೆಯಿತು.

ಮಗಳ ದಾಖಲಾತಿ ಕುರಿತು ಮಾತುಕತೆ ನಡೆದ ಬಳಿಕ, ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರು ಲೋಕಾಭಿರಾಮವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿ, ಚಹಾ ಕೊಡಿಸಿ ಸತ್ಕರಿಸಿದರು. ಅವರ ಮಗಳು ನಿತ್ಯಾ ಅದೇ ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿದಳು. ಪ್ರತಿದಿನ ಮಗಳನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ ಜಗನ್ನಾಥ್ ಶೆಟ್ಟಿರಿಗೆ, ಒಬ್ಬರಲ್ಲ ಒಬ್ಬರು ಶಿಕ್ಷಕರು ಭೇಟಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಥವಾ ಪೋಷಕರು ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲ ಕುಶಲೋಪರಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಇವೆಲ್ಲ ಚಂದದ ದೃಶ್ಯಗಳೇ. ಆದರೆ, ಮಗಳು ನಿತ್ಯಾ ಜೊತೆಗಿನ ಮಾತುಕತೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಸತ್ಕಾರದ ವಿಚಾರಗಳು ಪ್ರಸ್ತಾಪವಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. 'ನೋಡು ಮಗಾ, ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರೇ ಚಹಾ ತರಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಅವರಿಗೆ ನಾನಂದರೆ ಏನು ಗೌರವ ಗೊತ್ತಾ? ನೀನು ನನ್ನ ಮಗಳು ಅಂತ ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಗೊತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಓಡಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ತೆಗೆಬೇಕು. ಅದು ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಮರ್ಯಾದೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅಲ್ಲಾ?' ಎಂದು ಆಗಾಗ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹೆಚ್ಚಿನ ಪೋಷಕರು, ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ತಮಗಿರುವ ಸ್ಥಾನಮಾನದ ಕುರಿತು ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೇ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ತಮಗಿರುವ ಗೌರವವನ್ನು ಒಂದು ತೂಕ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಯೇ ಸಂವಹನ ಮಾಡುವುದು ಮನುಷ್ಯನ ಸ್ವಭಾವವೇ ಇರಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳೊಡನೆಯೂ ಇದೇ ಧೋರಣೆಯ ಮಾತುಗಳು ನುಸುಳಿಬಿಡುತ್ತವೆ. ಈ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮಕ್ಕಳೆದುರು ಬಂದು ನಿಲ್ಲುತ್ತವೆ.

ಮೊದಲನೆಯದು, ಮಕ್ಕಳು ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದಾಗ, 'ಅಂತಹವರ ಮಗಳಾಗಿ ಇಂತಹ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದೀಯಲ್ಲ'

ಪೋಷಕರು ತಮ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ವರ್ಚಸ್ಸಿನ ನೆರಳು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಭಾರವಾಗದಂತೆ ಎಚ್ಚರ ವಹಿಸಬೇಕು.

ಮಕ್ಕಳ ಬಾಲ್ಯಕ್ಕೆ ಸಹಜವಾದ ಆವರಣದಲ್ಲಿ ಅರಳಬೇಕೇ ಹೊರತು, ಪೋಷಕರ ಪ್ರಭಾವಳಿ ಮೂಲಕವಲ್ಲ.

■ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭಾ

ಎಂದು ಶಿಕ್ಷಕರು ಹಂಗಿಸುವ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಬೈಗುಳಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹಂಗಿಸುವಿಕೆ ತುಂಬಾ ನೋವು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳ ಮೃದು ಮನಸ್ಸಿಗೆ 'ಹಂಗಿಸುವಿಕೆ'ಯನ್ನು ತಾಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯೂ ಕಡಿಮೆ. 'ಭಾರೀ ವಕೀಲರ ಮಗಳು ನೀನು. ಕಸವನ್ನು ಗ್ರೌಂಡಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಬಾರದೆಂದು ತಿಳಿದಿಲ್ಲವೇ ನೀನಿಗೆ?' ಎಂದು ಶಿಕ್ಷಕರೊಮ್ಮೆ ನಿತ್ಯಾಳನ್ನು ದಬಾಯಿಸಿದ್ದರು.

ಎರಡನೆಯದ್ದಾಗಿ, ಯಾರೂ ಹಂಗಿಸದೇ ಇದ್ದರೂ, ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸು ಕುಗ್ಗಿ ಹೋಗುವ ಸಂಭವವೂ ಇದೆ. 'ಅಂತಹ ಅಪ್ಪನ ಮಗಳಾಗಿ, ಇಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಅಂಕಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಎಷ್ಟು ಕೆಟ್ಟದಾಗಿರತ್ತೆ' ಎಂಬ ತಪ್ಪಿತಸ್ಥ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತದೆ.

ತಪ್ಪು ಮಾಡುವುದು, ಫೇಲ್ ಆಗುವುದು, ಕಡಿಮೆ ಅಂಕ ಪಡೆಯುವುದು ಇವೆಲ್ಲವೂ ಮಕ್ಕಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡುವ ತಪ್ಪುಗಳು. ಬಾಲ್ಯಸಹಜವಾದ ಯಡವಟ್ಟುಗಳು. ಕಲಿಕೆಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿ ಒದಗುವ ಕಲ್ಪುಮುಳ್ಳುಗಳನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ದಾಟುವುದು ಕೂಡ ಶಿಕ್ಷಣದ ಭಾಗವೇ ಆಗಿದೆ. ಈ ಬಾಲ್ಯ ಸಹಜವಾದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯೊಳಗೆ ದೊಡ್ಡವರ ಅಂತಸ್ತು. ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗಳ ಕನಿರಳು ಬೀಳದಂತೆ ದೊಡ್ಡವರೇ ಎಚ್ಚರವಹಿಸಬೇಕು. 'ಮಕ್ಕಳ

ಯಡವಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ತಾನು ಸಿದ್ಧ' ಎಂಬ ಭಾವನೆಯೊಂದು ಮನದೊಳಗೆ ಇದ್ದಾಗ, ಅವರ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯೊಳಗೆ ಕಾಲಿರಿಸುವ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ದೊಡ್ಡವರು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದು ಶಾಲೆಗೆ ಮಾತ್ರಸೀಮಿತವಾದ ವಿಚಾರವೂ ಅಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ವ್ಯವಹರಿಸುವಾಗಲೂ, ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ದೊಡ್ಡವರ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಅಂತಸ್ತನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದ ಮಾತುಗಳು ಬರುವುದುಂಟು. 'ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ತಾನು ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಗಣ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿರುವೆ. ಆದರೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದರೆ, ಚಾವಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಬೊಬ್ಬಿಡುತ್ತಾ ಆಟವಾಡುವ ಮಕ್ಕಳು ನನಗೆ ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನೇ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ' ಎನ್ನುವ ಅಸಮಾಧಾನ ಧುಮುಗುಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅಂತಹವರು ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುವ ಸಂಪೂರ್ಣ ಋಷಿಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ 'ಅಪ್ಪ'ನಿಗೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ 'ಅಂತಸ್ತಿನ ಪ್ರಜ್ಞೆ' ಇರುತ್ತದೆ. ಅಮ್ಮಂದಿರು ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸರಳವಾಗಿ ದಾಟಿಬಿಡುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇವೆ.

ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ದೊರೆಯುವ ಸಂತೋಷದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಗುರುತಿಸುವವರು ಅಜ್ಜ ಅಜ್ಜಿ. ತಮ್ಮಅಂತಸ್ತಿನ ಹಂಗಿಲ್ಲದೆ ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಮಕ್ಕಳಾಗಿ ಹೇಗೆ ಋಷಿಯಾಗಿ ಇರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಅರಿತಿರುತ್ತಾರೆ. ಒಂದೋ, ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವಾಗ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಋಷಿಯ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಅವರು ಬಲ್ಲವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ ಅಥವಾ, ಇಂತಹ ಋಷಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವಷ್ಟು ಸಮಯಾವಕಾಶ ಅವರಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತದೆ.

ಮಕ್ಕಳು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ, ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ದೊಡ್ಡವರನ್ನು ತಿದ್ದುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. 'ನಾನು' ಎಂಬ ಅಹಂ ಅನ್ನೇ ಅವರು ತಿದ್ದುತ್ತಾ ಸಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ಸಾಮಾಜಿಕವಾದ ಅಂತಸ್ತಿನ ಕುರಿತು ಚಿಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅಂತರ ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವೇನಿದೆ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in